

[Ole Espersen]

givning, hvis formål bl.a. er at give de flygtninge, der har mulighed for at vende hjem, fordi forholdene er ændret i deres hjemland, en mulighed for at undersøge vilkårene herfor. Det kan de gøre helt på egen regning og risiko, og det skulle da bare mangle. Hvorfor skulle de ikke have den mulighed? Det ville da i bedste fald, set ud fra fru Pia Kjærsgaards synspunkt, betyde, at så bliver der én flygtning mindre i Danmark, og det kan en fru Pia Kjærsgaard da ikke have noget som helst imod.

Vi er fra Socialdemokratiets side godt tilfredse med ministerens besvarelse af forespørgslen. Vi er enige i, at højkommissæren så vidt muligt bør spille en større rolle ved konstateringen af, hvem der er flygtning, og hvem der ikke er det. Det er vi enige i, bl.a. fordi vi så undgår Fremskridtspartiets kampagne vedrørende de såkaldte bekvemmelighedsflygtninge. Men vi er også enige i det, fordi højkommissæren må antages at kunne samle en større fond af viden af faktisk karakter om forholdene i de lande, hvorfra flygtningene kommer.

Kunne vi fra dansk side bidrage til, at højkommissæren dér kommer til at spille en større rolle, er vi meget indstillet på det. Det forudsætter naturligvis, at vi fortsat er villige til at give de bevillinger til højkommissæren, der er nødvendige for, at dette kan ske.

Vi kan også godt se, at der er et problem med de mange tusinde, der søger opholdstilladelse, flygtningestatus, på vore ambassader i udlandet. Det er klart, at det med den omhyggelige sagsbehandling, der skal ske, er en stor administrativ og derved også økonomisk belastning.

Men hvad der er nok så afgørende, er måske, at vi efterlader disse mange tusinde med en fornemmelse af, at der måske er en chance for, at de kan få flygtningestatus, uden at der reelt er nogen som helst mulighed for det. Så vi synes, det er rimeligt at se på, om der kan indføres nogle procedurer her, der ikke medfører, at de, der har en chance, bliver afvist, men at de, der ikke har nogen, får det at vide så hurtigt som muligt.

Dermed tænker jeg bl.a. på, at man formentlig på ambassaden kunne få konstateret – og gøre det for egen regning og risiko – at hvis der ikke er slægtninge her i landet, hvis den pågældende ikke har opholdt sig her i landet tidligere, ja, så er der jo ikke efter loven nogen som helst mulighed for at få en opholdstilladelse. Vi

må se, om vi kan finde en sådan procedure, at vi undgår en fuldstændig forgæves og overflødig sagsbehandling.

Ministeren var kort inde på familiesammenførselsreglerne. Det er da givet, at der også dér finder misbrug sted, og de bør efterforskes, og de bør rammes. Det er klart, at de, der misbruger disse regler, de, der giver forkerte oplysninger om, hvorvidt de bor sammen med deres ægtefælle, gør sig skyldige i en overtrædelse af straffeloven ligesom andre, der giver forkerte oplysninger til myndighederne. Og det bør naturligvis efterforskes, måske i større omfang, end det sker nu.

Med hensyn til det specielle inden for dette område, som ministeren nævnte, nemlig spørgsmålet om barnebrude, har også vi interesseret os for spørgsmålet. Der er selvfølgelig to sider af det. Først det mere etiske: Er det rimeligt, at man kan blive gift i en alder af 15 år eller derunder? Det er nu engang den danske regel, så det er lidt svært for os ud fra moralske grunde at tage afstand fra en laveste ægteskabsalder på 15 år.

Men vi har også tænkt på, om der er mange, der kommer her til landet som »barnebrude« – det kan jo også være »barnebrudgomme« – om det er et talmæssigt problem. En undersøgelse, vi foretog i vores udlændingekomiteé for et par år siden, viser nogle ganske interessante tal.

Vi undersøgte forholdene i to af de kommuner omkring København, hvor der er de største indvandrertal, og det viste sig, at talmæssigt spiller dette problem ikke nogen rolle. I Ballerup var der 5–6 mennesker i alt på 16 eller 17 år, der var gift, altså af den samlede befolkningsmængde på 16–17 år. Der var ingen 15-årige, der var gift, hverken danskere eller udlændinge, men af den samlede befolkningmængde var der altså 5–6 på 16 eller 17 år, der var gift, og heraf var de 4, så vidt jeg husker, udlændinge. I en anden kommune, Albertslund, var forholdene præcis de samme. Dér var der 5–6 16–17-årige, der var gift, ud af den samlede befolkning, hvor der jo er flere tusinde 16–17-årige.

Så talmæssigt spiller dette ingen rolle, og i betragtning af, at vi her i landet har en laveste ægteskabsalder på 15 år, er det svært for os at stille os moralsk an og sige, at det må man ikke have, når man er udlænding og vil leve i ægteskab her i landet.